

Korkuyla Gelen Perişanlık

— kul mehmet · 21 Nisan 2016

Seyredeyim dedim âlemi gönülleri kendi halimce
Görürüm dedim kendimi halkın gönlünde gönlümce

Arar bulurum dedim kendimdeki yalnızlığın sebebini
Her yer karanlık yoksa ben miyim karanlık anlayamadım nedenini

Her yer benim gibi sessiz ve ıssızdı
Her sokak ıssızdı ve kimse yoktu korkudan galiba adamsızdı

Evlerde tüm pencerelerle bir bir kapkara tüller çekilmiş
Herkes evinde yalnızlığını bir asırlık biriktirmiş

Dillerde sesiz galiba bağırdım kimse yok mu diye sokaklarda kendimi yalnız sandım
Sokağa çıkan hiç olmadı perdeler oynaşırken sessizce içeriden gizlice biraz canlandım

Dedim neden sessisiniz benim gibi gelin ses olalım dedim
Duyan yine olmadı çıldırdım galiba dedim kendi kendime gülümsedim

Korku esir almıştı sokakları gönülleri dün benim gibi sanki
O korkuyu yenmiştim ben korkunun ecele faydası yok diyerek bu sokaklar bizimdi korkunun değildi ki

Dedim korkunun arkasında baharlar mı gelir çiçekler mi açar
Bizdeki birlik beraberlikle korkular kaçır baharlar rengârenk çiçeklerle kokular saçır

Kıyamet koparsa kopsun değil mi en sonunda kopacak
Nur peygamberin dediği gibi kıyamet kopsa da dikelim bir ağaç sanki ölüm gelsin ne olacak

Bitsin korkunun matemini yok olsun gönüllerde sokaklarda yıkamazlar bizi
İman varken sinemizde Çanakkale de kim yıktı ki bizi yıkıldı düşman dizi dizi

Korku bak gözlerinde korkuyla kurmak ister zalimlikle saltanat
Bizde olmaz imanla kurulmaz korkuyla saltanat, yıkarız, âleme insanlara sunarız hayat

Açıldı karanlık bir evde bir kapı çıktı bir delikanlı kanatlanmış imanıyla geldi yanıma
Yarıldık dünya malına aldandık korkuya olduk esir artık yeter ölüm değmez korkuyla bu canıma

Bitsin dedi korkuyla gelen bu perişanlık
Göğsüme imanı aldım ya ömrü değil ki bir anlık

Af et ya Rabbim beni bizleri gül kokan Nebin karşına çıkamayız bağışla bizi
Haydi, kimse gelmezse de ikimiz yürüyelim yıkalım korkuyu dizi dizi

Açıldı cümle kapılar dizi dizi söküldü pencerelerde kara perde
Sizinleyiz dedi halk yıkalım korkuyu düşürmezsin artık bizi bin bir derde

Geceye sanki tutuldu bir projektör her yer aydınlık oldu
Korku ile olanların kamaştı gözleri dilleri o an yürekleri ile oldu lal hepsi bir bir soldu

Kaçanlar yakalandı bir bir, sinesinde imanı birlik kardeşliği taşıyan halkın elleri ile
Gülümsedi insanlar sokaklar suskun bülbüller, açan güller ile geldi bir anda dile

Mehmet Aluç-Kul Mehmet